

Sygn. akt V KK 264/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie D. A.

skazanego z art. 178a § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 listopada 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt IV K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
środka karnego (pkt 1) i sprawę w tym zakresie przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. w
postępowaniu odwoławczym;**

2. wydatkami poniesionymi przez sąd, w związku z rozpoznaniem kasacji, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r. uznał D. A. za winnego tego, że „w dniu 13 września 2015 roku w miejscowości G. jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym marki Land Rover o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu”, tj. występku z art. 178a § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 30 zł, nadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł świadczenie pieniężne.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając rażącą niewspółmierność kary grzywny oraz środka karnego, i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowanie karnego.

Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczone wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 roku, zaś w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł w trybie art. 521 § 1 k.p.k. – Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w punkcie 1, na niekorzyść skazanego D. A., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, to jest art. 42 § 2 kodeksu karnego, poprzez orzeczenie środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w wymiarze poniżej jego dolnego zagrożenia, i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1, w części dotyczącej orzeczenia środka karnego, i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Istotnie z mocy ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 541 ze zm.), z dniem 18

maja 2015 r. przepis art. 42 § 2 k.k. określa, iż w przypadku skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, będącej w chwili popełnienia przestępstwa w stanie nietrzeźwości, sąd ma obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, na okres nie krótszy niż 3 lata. W realiach sprawy oczywiste jest, że zarówno czyn przypisany D. A., jak i orzekanie przez Sądy obu instancji, miały miejsce po dniu 18 maja 2015 r. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że Sąd Okręgowy w Z., zmieniając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia środka karnego, dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 42 § 2 k.k., orzekając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze poniżej jego dolnego zagrożenia.

Z tych względów, uwzględniając zarzut i wniosek końcowy kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

R. G.